

Ressò

novembre 25

**Explorant nous horitzons:
l'apostolat com a guia**

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

La pau, do de Déu i tasca nostra

La pau és molt més que l'absència de guerra. És, abans que res, un do de Déu, un fruit de l'Esperit que omple el cor de qui viu arrelat en l'amor i en la veritat. Jesús, en el discurs del comiat, ens diu: «*Us deixo la pau, us dono la meua pau*» (Jn 14,27). No és una pau com la que pot oferir el món, fràgil i condicionada, sinó aquella que neix de la reconciliació amb Déu i entre els homes.

Tanmateix, quan mirem el nostre món, veiem com aquesta pau sembla cada cop més amenaçada i més ferida. La guerra a Ucraïna, que s'allarga amb el seu rastre de mort i destrucció, ens recorda com l'orgull i la cobdícia poden cegar els pobles. A Gaza, el sofriment immens de tantes famílies innocents ens interpel·la sobre la urgència d'una pau justa, que reconegui la dignitat de tots. I més enllà dels focus mediàtics, a Nigèria, milers de germans nostres en la fe són perseguits i assassinats en silenci, amb la indiferència del món occidental, només per ser cristians; aquesta és una ferida que l'Església no pot ignorar.

Com a creients, no podem resignar-nos. El do de la pau ens compromet. Som cridats a fer-lo present en el nostre entorn: en la família, a la parròquia, entre els amics, en la societat. Cada gest de perdó, cada paraula reconciliadora, cada acte de solidarietat és una llavor de pau que contribueix a transformar el món. El Moviment *Vida Creixent* ens convida a viure aquesta missió amb esperança serena i pregària constant. Que, enmig de la violència i la injustícia, siguem testimonis del Crist ressuscitat, que venç l'odi amb l'amor i transforma el cor de pedra en cor de carn. La pau és possible si deixem que Déu neixi en nosaltres.

Mn. Joaquim Meseguer García, pvre., consiliari diocesà de Terrassa de Vida creixent.

Espai de reflexió i pregària

Salm 51. Compadeix-te de mi, Déu meu (primera part)

La veritable revolució comença per tu mateix:

En lloc d'exigir, abans de convertir-te o de comprometre't a fons, que s'arreglin les institucions i les estructures, comença per una sincera autocrítica, fes la revolució al fons del teu cor purificat per l'Esperit, ofereix aquest cor penedit com el més acceptable dels holocaustos, vessa després al defora la teva joia esdevinguda apostolat de cara als pecadors i lloança de cara a Déu i, finalment, dóna't com una pedra viva per a les noves muralles de la Jerusalem renovada.

Compadeix-te de mi, Déu meu, tu que estimes tant;

tu que ets tan bo, esborra les meves faltes.

Renta'm ben bé de les culpes,

purifica'm dels pecats.

Ara reconec les meves faltes,

tinc sempre present el meu pecat.

Contra tu, contra tu sol he pecat,

he fet el que és dolent als teus ulls.

Per això ets just quan dones la sentència,

irrepressible en el teu veredicte.

Tu saps que he nascut en la culpa,

que la mare m'engendrà pecador.

Tu que estimes la veritat al fons del cor,

m'ensenyes dintre meu a tenir seny.

Aspergeix-me amb hisop, que quedi pur;

renta'm, i seré més blanc que la neu.

Fes que torni a sentir els crits de festa,

que s'alegrin els ossos que havies fet pols!

Aparta la mirada dels meus pecats,

esborra les meves culpes.

(seguirà el proper més)

22ª Mostra de Cinema Espiritual. Departament d'Afers Religiosos. Generalitat de Catalunya.

Hace al menos dos años que, cuando llega noviembre, entro en estas páginas con un mismo tema. Aunque siempre novedoso. Me refiero a la Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya que ya lleva más de 20 años en marcha. Comenzó siendo el empeño de un sacerdote, Mosen Peio, de gran cultura cinematográfica y fuerte deseo de aunar culturas, creencias, formas de vida, tradiciones..., para trazar lazos de unión entre los seres humanos. Para encontrar, a través de sus identidades, lo que une y no lo que separa. Comenzó siendo una Mostra en la ciudad de Barcelona para, en esta 22ª edición, comprometer a salas, centros, grupos de toda Catalunya. Y en crecimiento ya que cada año se adhieren entidades de exhibición nuevas.

Es un trabajo que se prepara con responsabilidad. Se convoca a los enlaces de cada grupo y/o sala en dónde las películas se exhibirán, ya que son ellos los que conocen las características de su grupo. Antes de la pandemia la convocatoria era presencial, ahora telemática. Y el trabajo comienza pronto. Este año nos convocaron en el primer trimestre para presentar la primera selección de películas a fin de que la valoráramos. Peio hizo una amplia presentación (en días anteriores se nos enviaron fichas, sinopsis, fotos y vídeos), contestó a dudas y preguntas y pudimos hacer la primera selección para nuestros grupos. Una, dos y hasta tres películas.

Luego el equipo seguía las negociaciones con las productoras. A veces las condiciones no eran aceptables, o la película elegida no tenía fecha de estreno hasta después de la Mostra. O alguna no había sido seleccionada mas que por uno o dos grupos... Siempre hay algún cambio.

Me he extendido aquí porque quiero que valoréis el empeño y seriedad del proceso. No han distribuido aún el programa, que también saldrá en internet, pero a comienzo de noviembre os podré facilitar más datos de películas y lugares.

Hoy os ofrezco las dos que hemos elegido en Centre Passatge, entidad con la que colaboro desde hace muchos años.

CABRINI. Una dona italiana. Año 2024, duración 142 minutos, país EE UU, director Alejandro Monteverde, idioma original inglés subtulado en catalán.

Esta es la ficha técnica. La historia narra como Francesca Cabrini, una emigrante italiana que, en el año 1889, llega a Nueva York, preocupada por las penosas condiciones con que se reciben a los emigrantes, empieza una campaña valiente. Con su inglés deficiente lucha por convencer a un alcalde hostil para que garantice vivienda y atención médica a los más vulnerables. A pesar de su débil salud consigue construir un imperio de esperanza como nunca el mundo había visto.

El club dels miracles. Año 2023, duración 91 minutos, país Irlanda, director Thaddeus O'Sullivan, idioma original inglés subtitulada en catalán.

Ballyfermot, Irlanda, 1960. Una dura comunidad a las afueras de Dublin; con su propio ritmo, enraizados en tradiciones de lealtad, fe y unión. Las mujeres de Ballyfermot solo tienen un sueño tentador para saborear la libertad y escapar de la vida doméstica: peregrinar a la ciudad francesa sagrada de Lourdes. Y con un poco de interferencia benévola de su muy peculiar sacerdote, las amigas íntimas Lily, Eileen, Dolly y Sheila son las afortunadas al ganar el billete de su vida en la agitada noche de la rifa local.

Estas dos películas podrán verse en los nuevos locales del Centre Passatge, calle Aragón, 105-107, entre las calles Viladomat y Calabria, a l'Esquerra del Eixample. Los jueves 20 y 27 de noviembre, a las 19 horas. Estáis invitadas e invitados.

Cuando nos veamos os podré dar más datos de la Mostra. No a todo el mundo le quedará cercana esta dirección, pero puede que cerca de casa encontréis local o película que más os guste.

Os animo, es cultura pero, sobre todo, es mirar con los ojos de otros hermanos, la vida y los hechos...

Buen visionado

María Jesús Ramos

Espai de reflexió i pregària

Catequesi del Papa: “Les paràboles”

El Papa Lleó ens parla de la paràbola d'un samarità que anava de viatge. Un doctor en la Llei està concentrat en ell i no s'adona dels altres (cf. Lc 10,25-37) pregunta a Jesús com s'hereta la vida eterna.

Jesús explica una paràbola que té com a escenari un camí, és un camí difícil com la vida. És el camí que recorre un home que baixa de Jerusalem a Jericó. Aquell home és assaltat, colpejat, espoliat i abandonat mig mort. És l'experiència que es viu quan les situacions, les persones, fins i tot aquells en qui hem confiat, ens ho treuen tot i ens deixen al mig del camí.

Però la vida està feta d'encontres, ens trobem davant l'altre, davant la seva fragilitat i la seva debilitat, i podem decidir què fer: cuidar-lo o fer com si res. Un sacerdot i un levita baixen per aquell mateix

camí. Són persones que ofereixen servei en el Temple de Jerusalem, que viuen a l'espai sagrat. Malgrat això, la pràctica del culte no porta automàticament a ser compassius. La compassió és una qüestió d'humanitat, abans que ser creients, som cridats a ser humans.

Aquell sacerdot i aquell levita devien tenir pressa per tornar a casa. És precisament la pressa, tan present en la nostra vida, el que moltes vegades impedeix sentir compassió. Però arriba algú que sí que és capaç d'aturar-se, és un samarità que anava de viatge, algú que pertany a un poble menyspreat (cf. 2Re 17). Aquest samarità s'atura simplement perquè un altre home necessita ajuda.

La compassió s'expressa a través de gestos concrets. El samarità s'hi acosta, li embenia les ferides

Espai de reflexió i pregària

després de netejar-les amb oli i vi, el carrega a la seva muntura. Només s'ajuda de veritat si s'està disposat a sentir el pes del dolor de l'altre. El porta a un hospital on gasta "dos denaris", més o menys dos dies de treball, i es compromet a tornar. L'altre, és algú a qui s'ha de cuidar. Quan serem capaços nosaltres d'interrompre el nostre viatge i tenir

compassió?. Quan hàgim comprès que aquell home ferit ens representa a cadascun de nosaltres i recordem les vegades que Jesús s'ha aturat per cuidar de nosaltres, serem més capaços de compassió. Puguem perquè puguem créixer en humanitat, de manera que les nostres relacions siguin més vertaderes i més riques en compassió.

Aturar-se Cicle C. «Jo», primer actor

Digueu-me, espill màgic, oi que jo sóc el més generós de tots, el més just, el més fidel, el més observant dels deures, el més caritatiu amb els marginats? Oi que sóc el més catòlic de la comunitat parroquial? Jo no sóc lladre, ni injust, ni adúlter, ni avar, com aquest que acaba d'entrar!

No, no, Ulisses, els preferits de l'evangeli són els pispes, les prostitutes, els dopats, i la gent de mal viure, com aquell que es troba darrere d'aquella columna, que no gosa alçar el cap. Tu has vingut a fer el pinxo. Tu tens un cor dur. Aquests tenen un cor de carn. Aquests són perdonats. Tu no has tocat la misericòrdia perquè ets orgullós, vols ser sempre el protagonista, el primer actor.

Avui tenim la radiografia del robot religiós fals: l'individu orgullós, aquell que sempre creu que és perfecte i millor que els altres; està sempre segur de si mateix. Fins i tot pensa que Déu té un deute amb ell.

Resta ben clar que Déu no condemna les bones obres i aprova les malifetes. Ulisses és un comptable de la religió. Ignora que sols Déu és qui pot dir si som prop d'Ell o no. I, a més a més, condemna els altres. El pecador no s'excusa. Sap que és un malfactor. Fa l'inventari d'ell mateix, i no té res per presumir. No parla dels altres ni els critica. Només compta amb Déu.

Feliços els qui corren amb el dipòsit del cotxe buit: ells arribaran a la meta.
Mn. Pere Arribas-diaca

Agenda 2025

Desembre

Dijous 4:

Reunió d'animadors. A les 17:00h. "Siervas de Maria", Carrer Enric Granados, 16. Tema IV: La Fe: la roca que sosté la vida

Agenda 2026

Gener

Dijous 8:

Reunió d'animadors. A les 17:00h. "Siervas de Maria", Carrer Enric Granados, 16. Tema V: L'Alegria: La clau de la felicitat

Febrer

Dilluns 2:

Celebració de la Candelera
Basílica de Sant Josep Oriol.
A les 12h.

Dijous 5:

Reunió d'animadors. A les 17:00h. "Siervas de Maria", Carrer Enric Granados, 16. Tema VI: L'Esperança: La llum que ens guia

Temari del curs 2025-2026

"Sou la llum del món"

Com a suport per a les reflexions de grup podeu descarregar els materials del temari al nostre web.

Podeu contactar amb nosaltres a través del telèfon:

682 835 093

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona - Tel. 93 412 21 20
Mòbil: 682 835 093
info@vidacreixent.org - www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes, dilluns i dimecres de 5 a 7

Text de la fotografia de portada:
Explorant nous horitzons: l'apostolat com a guia

Dipòsit legal: B. 8.204-2007

Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracin